

паякъ и упорито искаше да му се тури въ кутийката.

— Ахъ? дотѣгна ми, Боже мой! Сърдѣше се слугинята. Да ти кажа право, чудишъ се какво да измислишъ? Защо ти е таквазъ мръсотия?

— Даша! Какъ тѣй се осмѣлявашъ? Ти си сама мръсеница

II.

Като хвана паяка, Колчо, веднага се затече въ трапезарията, като стискаше, въ малката си рѣчичка, кутийката съ паяка. Тукъ, около масата седѣха по-голѣмата му дванайсетъ годишна сестра Ташка и старата имъ баба, която ги е носила на рѣцѣ. Ташка и бабата приказваха нѣщо и съвършено се бѣха увлѣкли въ тази си работа.

— Ташке! Бабо!

— Какво Колчо?

— Да ви покажа ли?

— Какво, Колчо, покажи ни дѣ?

— Ето го тукъ седи *загадчно* съобщи Колчо, като махаше кутийката.

— Покажи де, покажи!

— На! елате тукъ. Ташке! фокусъ! . .

Колчо тикна кутийката подъ самия носъ на Ташка и откри капака ѝ. Ташка и бабата се изплашиха, а Колчо бѣше въ *възторгъ* отъ радостъ.

— Ехъ вий страхливки! Ето азъ пѣкъ хичъ не се боя. Я ми дайте нѣкаква прѣчица! Ташке! на тебе казвамъ, дай ми една прѣчица!

Нѣмамъ сега врѣме, Колчо!

— Остави за малко азъ ще ви покажа фокусъ. Ето кибритя, дай ми една клечка!